

PROLOG

Léto onoho roku, jenž se stal jedním z mezníků mého života, mi neslibovalo nic lepšího než předešlé měsíce.

Leden mi přinesl skličující schůzky s advokátkou a v únoru jsme si s Antonínem Bečvářem po osmi letech řekli u rozvodového soudu svá ne. Jaro se vleklo v trpkém rozjímání o tom, jak hořké konce mají některé sladké začátky.

Když jsem dokončila studium herectví na Akademii múzických umění a nastoupila angažmá v předním pražském divadle, téměř okamžitě jsem podlehla kouzlu o devět let staršího blondáka se šedýma očima. Oslnivý kolega zvaný Tonek se stal hned v první sezóně mým partnerem ve Strakonickém dudákovi a já v roli Dorotky ani vzdáleně netušila, kolik Zulik bude napříště ohrožovat mé štěstí, popřeji-li švarnému pištcí sluch i mimo jeviště. Otevřela jsem tudíž své naivní srdce dokořán, když jsem předtím poněkud nešetrně postrčila maminku s tatínkem hodně dozadu, aby měl Toneček dost místa. Tonek si v mém srdci udělal pohodlí.

O rok později si ho udělal i v mém bytě. Se shovívavým pohrdáním vystrnadil ze společného domova všechny milé upomínky na mou minulost – skříně po babičce, květinový stolek od maminky a záclony, které háčkovala teta Růža – a zařídil ho po svém. Opojena láskou, nezmohla jsem se na protest, tím spíš, že můj milovaný vládl uměním postavit každý protichůdný názor do světla tak

nepříznivého, že ho i mnohem protřelejší oponent s pocitem studu zavrhl sám. Konečně vášnivé lásce bývá lhostejné, zda dochází naplnění mezi nábytkem starobylym, nebo hypermoderním. Některá se spokojí i stodolou.

Přesto ve mně časem nabýval vrchu pocit, že se Tonek nepřestěhoval ke mně, nýbrž já k němu. A ani ten netrval příliš dlouho. Tonek se brzy nasytil vzrušujícího vědomí, že jsme se stali hlavními aktéry nejnovějšího divadelního drbu, a začal prodlévat mimo domov častěji, než bylo mladému manželství zdrávo. Každou chvíli měl po představení „pracovní schůzku“, z níž se vracel k ránu s temnými kruhy pod uhýbavýma očima. Navzdory tomu jsem i nadále věřila, že *omnia vincit amor*, a začala nasměle o dítěti. Tonek si prohrábl plavou kšticí: „Proboha, Johano, dítě? Chceš přece v životě něco dokázat! Chceš se snad stát špičkovou herečkou, ne?“

Byl to dobrý argument. Málokterá začínající umělkyně by prohlásila, že nechce v životě dokázat nic a jejím cílem je stát se herečkou špatnou. Moje námitky, že máme řadu skvělých hereček, jež jsou zároveň matkami, odbyl mávnutím ruky, jako by měl své informace o tom, že si tyto herečky děti příležitostně půjčují v sirotčinci. A odešel na další pracovní schůzku, která mi měla napovědět, že moje kariéra bude už dost ohrožena úsilím udržet si tak úžasného muže, jako je on.

Následovala léta odpouštění, naděje, dočasných sblížení, proseb, slz i vzdoru. A pak se v divadle objevila Kristýna. Bezbarvá pihovatá zrzka s prozíravým návykem vědoucně se usmívat při diskusích, v nichž neměla co říct. Byla chytrá jen natolik,

aby věděla, že pohazování plamennou hřívou zrychlí tep i kolegům, kteří se dávno smířili s rolí figurkářů. Zrychlilo ho i Tonkovi. Když už byl z pracovních schůzek udřený jako kůň, prasklo to.

U rozvodu tvrdil, že já jsem omyl, a když ještě dravě pohovořil o majetkovém vyrovnání, působil dojmem člověka, který přišel vrátit nahnilé jablko a žádá zpět peníze. Horké slzy mi dělaly nepěkné skvrny na halence, zatímco Tonek se usmíval téměř nepřičetně, zejména když jsme vyšli na chodbu plnou dalších čekatelů, jimž tak dával na srozuměnou, kdo z nás dvou má čeho litovat.

Poslední premiéru sezóny jsem odehrála v mrátkotách a výsledek vypadal podle toho. Červenec mě zastihl ve vydrancovaném bytě, jak balím kufr do lázní, které mi závodní lékař doporučil už v lednu, hned jak zjistil, že mi hravě spočítá žebra i přes zimník.

Do lázní jsem se netěšila. Opouštěla jsem Prahu s vědomím, že můj sen noci svatojanské skončil; nyní jsem jako kočka na rozpálené plechové střeše, a dobře mi tak, protože jsem se neměla pouštět do hrátek s čertem.

Bylo 14. července 1976.

DEN PRVNÍ – STŘEDA

„Tak ahoj,“ nasadil Cyril přísný výraz. „Za tři neděle jsem zas tady a nechci vidět žádný hluboký vztah k citově mělkému pánovi!“

„Z hlubokého vztahu k mělkému pánovi jsem se přijela zotavit,“ opáčila jsem stroze. Pak jsem se zastyděla a přešla k vroucnějšímu tónu: „Díky, Cyrile, jsi hodný. Ani nevím, jak ti to oplatím.“

To jsem vskutku nevěděla. Nikdo mi nikdy neporadil, jak splácet něžný cit a galantní úsluhy s ním spojené muži, k němuž chováme pouze vše promíjející shovívavost obvykle vyhrazenou milovaným mladším bratrům. Kdyby se mi například Cyril jednoho dne svěřil, že pozval sekretářku svého šéfa k sobě do bytu, tam ji v náhlém hnutí myslí uškrtil a schoval do gauče, velice laskavě bych mu vysvětlila, že mordovat slečny je bakané. Navíc to přináší jisté problémy, protože jestli to nevíš, Cyrilku, taková slečna v gauči začne brzy ošklivě zatouchat. Půjdeme pěkně na Veřejnou bezpečnost, povíme to tam pánům, kteří budou tak hodní a slečnu si odvezou. No, ty pak budeš nějaký čas klečet na hrachu, ale já ti budu posílat buchty a psaníčka.

Jenomže Cyril se k takovému vztahu stavěl odmítavě. Ochotně by nějakou tu slečnu zaškrtil, kdyby měl zaručeno, že začnu rvát: „Cože? Takovou couru tlustou si taháš do bytu? Uuhuhuaá!!! Škyt škyt. Zlomil jsi mi srdce!“

Srdce mi bohužel zlomil někdo jiný a v Cyrilovi začala vzkvétat naděje, že příště dostane příležitost

on. I rosil tu naději dobrými skutky poukazovanými na můj účet. Jedním z nich byl můj přesun z Prahy do Smrčín.

A tak jsme onoho 14. července v jedenáct třicet stáli uprostřed malebných lesů před lázeňskou budovou Diana. Už jsem se přihlásila v příjmací kanceláři a zavazadla odložila v pokoji. Zbývalo jen rozloučit se. Rozpačitě jsme šoupali nohama v prachu cesty, nevědouce, jak se mají rozžehnat lidé, jejichž city se míjejí, když tu kolem nás přešel dlouhán v nejlepších letech, obtěžkaný kufry. Věnoval mi oceňující pohled, jaký by potěšil každou ženu, neřku-li ženu zrazenou a podvedenou. Cyril okamžitě zaměnil přísný výraz za nerudný. Trpí totiž celý život chronickou nechutí ke ztepilým mužům, neboť ho osud obdařil postavou přerostlého permónika. Co naplat, že jeho duch dlí ve výšinách, kam čahouni zpravidla ani nedohlédnou! Cyril by byl mnohem šťastnější, kdyby mu ženské nedohlédly na bradu. Navíc k nám ještě otevřeným oknem příjmací kanceláře vzápětí dolehlo nadšené cvrlikání: „Vítám vás, pane docente! Už se na vás těšíme. Ale jděte, vy jeden, to *vy* jste čím dál mladší! Bude si přát trojku jako vždycky?“

Bylo zřejmé, že jde o stálého hosta ozdobeného nejen akademickým titulem, ale i šarmem, a jako takového těšícího se výjimečně přízni dam. Cyril by se jistě chmuřil méně, kdyby nově příchozí byl nevrlý penzionovaný hrobník.

Z této situace jaksi přirozeně vyplynulo, že na mně začal mámit slib, že budu *hodná*. Tvářil se, že tím míní dodržování léčebného režimu, já však dobře věděla, že má na mysli sexuální zdrženlivost.

Projela mnou vlna nevole. Za ta léta, co se známe, by přece mohl vědět, že nejsem žádná nymfoman-ka, nýbrž notoricky věrný idiot! Který navíc v dané chvíli ani nemá komu být věrný. Přesto jsem se ovládla a poslušně kývala, že ano, budu hodná. Stejně to přijal s nedůvěrou otce, jemuž se dcerka zapřísahá, že už nikdy, opravdu nikdy nebude říkat teta Kráva, ale vždycky jen teta Klára. Nicméně po mém slibu nebylo co dodat, a tak Cyril odfrčel.

Loudala jsem se k jídelně, abych zjistila, dosta-ne-li se mi nějakého žvance, a pokud snad ano, kde mi bude servírován.

„Mladá pani, večer se tu hraje,“ ozvalo se pojed-nou za mými zády. Kde se vzal tu se vzal dědoušek o holi.

Hraje se, hm. Asi nějaké oblastní divadlo zajíždí na melouch.

„Ano? A co?“ pokusila jsem se o zdvořilý zájem.

„Jak to co? Přeceť k tanci! Přijdete?“ naklonil se ke mně stařík dychtivě a vytvořil pro nás kousek sou-kromí v oblaku česnekové vůně.

Pěkný dědoušek, chlípny dědek! Sotva se drží na nohou, ale očima mlsá ve výstřihu!

„Ne, nepřijdu. Jsem tady nová. Odpusťte, už musím...“ Překotně jsem se vrhla mezi lítačky do jí-delny.

„No právě že nová! Mladá krev, hehe,“ sípal dě-douš za dveřmi.

Trochu zadýchaná, jako bych právě unikla straš-livému nebezpečí, jsem s kartičkou z kanceláře v ruce přistoupila k první číšnici, která se namanu-la. Přelétla pohledem jméno, potom mne, a v oku jí svítila spiklenecká jiskra:

„Pan docent Hán by si přál sedět s vámi u stolu. Na oběd bude chodit v jedenáct třicet.“

Pohlédla na mne tázavě. Neměla jsem tušení, kdo je docent Hán, ačkoliv vyslovila jeho jméno způsobem, jakým říkáme *Karel IV.* Že by to byl ten okufrovaný elegán? Ovšem v rozpoložení, v němž jsem se právě nacházela, jsem kašlala na všechny mužské včetně Otce vlasti.

„Jestli je to možné, ráda bych jedla později.“

Odmrštěná kuplířka se na mě podívala s ohromením, jaké by si zasloužil dědic zřeknuvší se jmění po strýci z Kanady ve prospěch Revolučního odborového hnutí, a ucedila: „Půl jedné, stůl číslo pět.“

Její životním snem zřejmě bylo sedět s docentem Hánem a obědovat do roztrhání těla.

Protože ještě nebylo ani dvanáct, vyšla jsem před léčebnu a usedla na lavičku rozpálenou červencovým sluncem. Přese všechnu snahu zahloubat se nad programem příštích tří týdnů se mi myšlenky s mučivou neúprosností stále znovu a znovu vracely k ústřednímu tématu posledních měsíců mého života – k Tonkovi.

S hrůzou jsem cítila, jak se mi oči plní slzami. Neřvi, okřikla jsem se surově a otevřela oči dokořán, aby mi slzy nevyhrkly na tváře. S Tonkem je konec. Tonek je zkrátka uzavřená kapitola. A ty jsi tady proto, aby ses dala dohromady, a ne se drásala vzpomínkami.

Radši jsem se zvedla. Vida, za chvíli bude půl! Zvolna jsem zamířila k jídelně, a náhle byl můj mírný hlad zahrnut pocitem silné nelibosti. Ach bože, málem bych byla zapoměla! Zase se budu muset představovat!